

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehac nunquam
in lucem prodire

Complectens Sanctos Mensivm || Martii Et Aprilis

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10259

De S. Lea foemina religiosissima.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77384](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77384)

derunt, ita absentes ex signo, quod eis prædictum fuerat, agnouerunt. Sepultus verò est in oratorio beati Iohannis Baptistæ, quod, destructa ara Apollinis, ipse construxit. Qui & in eo specu, in quo prius habitauit, nunc vsque, si petentium fides exigat, miraculis coruscet.

Nupèr nanque est res gesta, quam narro. Quædam mulier mente capta, dum fundi-
 tus sensum perdidisset, per montes & valles, & sylvas & campos die noctuque vagaba-
 tur, ibique tantummodo quiescebat, vbi hanc quiescere lassitudo coëgisset. Quadam
 verò die dum vaga nimium erraret, ad beati viri Benedicti specum deuenit, ibique ne-
 sciens ingressa mansit. Manè autem factò, ita sanato sensu egressa est, ac si eam nun-
 quam infania capitis vlla tenuisset: quæ omni vitæ suæ tempore in eadem, quam acce-
 pit, salute permansit.

Petrus; Quidnam esse dicimus, quòd plerunquè in ipsis quoquè patrocinijs marty-
 rum sic esse sentimus, vt non tanta per corpora sua, quanta beneficia per reliquias
 ostendant, atque illic maiora signa faciant, vbi minimè per semetipsos iacent?

Gregorius; Vbi in suis corporibus sancti martyres iacent, dubium Petre non est,
 quòd multa valeant signa demonstrare, sicut & faciunt, & pura mente quærentibus in-
 numera miracula ostendunt. Sed quia ab infirmis potest mentibus dubitari, vtrum ne
 ad exaudiendum ibi præsentibus sint, vbi constat, quia in suis corporibus non sunt: ibi ne-
 cessè est eos maiora signa ostendere, vbi de eorum præsentia potest mens infirma du-
 bitare. Quorum verò mens in Deo fixa est, tanto maius habet fidei meritum, quanto il-
 lic eos nouit & non iacere corpore, & tamen non deesse ab exauditione. Vnde ipsa
 quoquè veritas, vt fidem discipulis augeret, dixit; Si ego non abiero, paracletus non ve-
 niet ad vos. Cùm enim constet, quia paracletus spiritus à patre semper procedat & fi-
 lius, cur se filius recessurum dicit, vt ille veniat, qui à filio nunquam recedit? Sed quia di-
 scipuli Dominum in carne cernentes, corporeis hunc oculis semper videre sitiebant,
 rectè eis dicitur; Nisi ego abiero, paracletus non veniet: ac si apertè diceretur. Si cor-
 pus non subtraho, quis sit amor spiritus, non ostendo? & nisi me deseritis carnaliter
 cernere, nunquam me discetis spiritaliter amare. Petrus; Placet quod dicitis.

F I N I S.

Vitam S. Lupicini Abbatis inueniet Lector primo Tomo,
 vltimo Februarij die.

VITA LEÆ, RELIGIOSISSIMÆ FOEMINÆ,
 ET MONASTERII PRÆFECTÆ, AVTHORE

Diuo Hieronymo Epistola xxiiij. ad Marcellam.

VM hora ferme tertia hodiernæ diei septuagesimumse-
 cundum Psalmum, id est, tertij libri principium legere cœ-
 pissimus, & docere cogere, tituli ipsius partem ad fi-
 nem secundi libri, partem ad principium tertij libri perti-
 nere: quòd scilicet, Defecerunt hymni Dauid filij Iesse, fi-
 nis esset prioris: Psalmus verò Asaph, principium sequen-
 tis: & vsque ad eum locum peruenissemus, in quo iustus
 loquitur: Si dicebam, Narrabo sic: ecce generationem fi-
 liorum tuorum præuaricatus sum: quod in Latinis codici-
 bus non ita habemus expressum: repente nobis nuncia-
 tum est, sanctissimam Leam exisse de corpore. Ibi que ita te
 palluisse conspexi, vt verè aut pauca, aut nulla sit anima, quæ fracto vase testaceo, non
 tristis erumpat. Et tu quidem, non quòd futuri incerta esses, dolebas, sed quòd triste fu-
 neri obsequium non dedisses. Denique in medijs fabulis rursùm didicimus, reliquias
 eius iam Ostiam fuisse delatas. Quæras: Quòd pertinet ista replicatio? Respondebo tibi
 verbis Apostoli: Multum per omnem modum. Primùm, quòd vniuersorum gaudijs Rom 2.
 prosequenda sit, quæ, calcato diabolo, coronam iam securitatis accepit. Secundò, vt
 eius vita breuiter explicetur. Tertio, vt designatum consulem de suis seculis detrahen-
 tem, esse doceamus in tartaro.

Et quidem conuersationem Leæ nostræ quis possit digno alleuare præconio? Ità
 eam totam ad Dominum fuisse conuersam, vt monasterij princeps, mater virginum fi-
 eret: post mollitiem vestium, sacco membra triuisset, in omnes orationibus duxisset no-
 pes, summatim perstricta.

Eius humilitas. & comites suas plus exemplo docuisse, quam verbis. Humilitatis fuit tanta tamque subiecta, ut quondam domina plurimorum, ancilla omnium putaretur: nisi quod eo Christi magis esset ancilla, dum domina hominum non puratur. Inculta vestis, vilis ciabus, neglectum caput: ita tamen, ut cum omnia faceret, ostentationem fugeret singulorum, ne reciperet in presenti seculo mercedem suam. Nunc igitur pro breui labore aeterna beatitudine fruitur, excipitur angelorum choris, Abrahæ sinibus confouetur, & cum paupere quondam Lazaro, diuitem purpuratum & non palmatum consulem, sed atratum, stillam digiti minoris cernit inquirere. O quanta rerum mutatio. Ille, quem ante paucos dies dignitatum omnium culmina praecedebant, qui, quasi de subiectis hostibus triumpharet, Capitolinas ascendit arces, quem plausu quodam & tripudio populus Romanus excepit, ad cuius interitum vrbs vniuersa commota est, nunc desolatus & nudus, non in lacteo caeli palatio, ut vxor mentitur infelix, sed in sordentibus tenebris continetur. Haec verò, quam vnus cubiculi secreta vallabant, quae pauper videbatur & tenuis, cuius vita putabatur amentia, Christum sequitur & dicit: Quaecunque audivimus, ita & vidimus in ciuitate Dei nostri, & reliqua. Quapropter moneo, & flens gemensque confessor, ut, dum huius mundi viam currimus, non duabus tunicis, id est, dupli vestiamur fide: non calceamentorum pellibus, mortuis videlicet operibus praegravemur: non diuitiarum nos pera ad terram premat: non virgæ, id est, potentiae secularis quæramus auxilium: non pariter & Christum velimus habere & seculum: sed pro breuibus & caducis aeterna succedant, & cum quotidie (secundum corpus loquor) praemoriatur, in cæteris non nos perpetuo existimemus, ut possimus esse perpetui.

DE SS. TIMOLAO, DIONYSIO ALIISQVE
SEX MARTYRIBVS, EX HISTOR. ECCLESIAST.

Eusebij lib. 8. cap. 13. interprete Ioanne Christophorsono.

Martij 24.

Sex egregij
adolescētes

Vrbanus
praefectus
prouinciar.

Octo mar-
tyres vno
die iugulan-
tur.

VM gentiles publica inter se festa celebrabant, & confecta agebant spectacula, inter alia, quae magnoperè ipsis inoptatis erant ad contemplandum, crebro hominum sermone ferebatur, Christianos qui dudum erant ad bestias damnati, certamen confecturos. Cum verò huius rei fama latius manaret, & apud omnes passim vagaretur, adolescentēs numero sex, quorum vnus genere Ponticus, nomine Timolao: alter ex Tripoli vrbe Phœnicia, qui Dionysius nuncupatus fuit: tertius ecclesiae Diofpolis subdiaconus, qui Romulus dictus est: quartus Pausis, & quintus Alexander, vterque Aegyptius: sextus huius gentilis Alexander ex vrbe Gaza, proprias manus, quod ardentem martyrij cupiditatem significarent, antè colligantes, ad Vrbanum, qui iam bestias ad Christianos dilaniandos emissurus esset, curriculo currunt, seque Christianos liberè confitentur: atque ipsa sua propensione tanquam ad aciem instructa, & ad quodque discrimen admodum parata liquido declararunt eos, qui in vero Dei, omnium rerum fabricatoris cultu gloriantur, violentas immanium ferarum incursiones nequaquam formidaturos. Vnde profectum ipsum Praesidem, tum illos, qui cum eo erant, in repentinam admirationem traducetes, extemplo in carcerem contruduntur.

Non multis diebus post, alij duo fuere in eorum numerum adscripti: vnus, qui acerba & varia tormenta propter fidei suae confessionem, varijs temporibus ostentatam, antea exhausisset, Agapius nomine: alter qui res, ad corporis vsum necessarias, illis martyribus subministrasset, Dionysius appellatus. Omnes isti, octo numero, vno die, nempe vigesimoquarto mensis Dyftri, hoc est, ad nonum Calendas Aprilis, in ipsa Caesarea securi percussi obeunt. Per idem tempus duo ex Imperatoribus, quorum alter primum ac summum Imperij gradum, alter secundum post illum obtinebat, ad priuata quandam vitae rationem se transtulerunt, atque res publica languescere & aegra esse cepit. Paulò post Imperio Romano contra se dissentiente, bellum graue & acerbum inter ipsos Imperatores mutuo excitatur: neque seditio ac tumultus in ea commotus prius sedatus fuit, quam pax aduersum nos in vniuersis orbis partibus, quae Romano paruerè Imperio, firma constitueretur. Nam simul à cilla omnibus instar lucis cuiusdam ex tenebrosa & obscura nocte exorta fuit, communis Imperij Romani status iterum ad